

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

*

LETNIK 40
1931 ~ 1932

*

3

VSEBINA 3. štev.: Mirko Kunčič: Lučca na oknu pre-
mišljuje (Pesem) — Danilo Gorinšek: Če še njo ... (Pesem)
— Danilo Gorinšek: Bridke ure (Pesem) — Lawin: Radio —
S. Darina: Prošnja k božji Mamici (Pesem) — J. E. Bo-
gomil: Kosmačeva Dorica — France Bevk: Kozliček, jagnje
in teliček — Vaš prijateljček — Marijin zvonček: Dragi
Marijini otroci! — Marijin vrtec pri Sv. Trojici — Marijin
vrtec v Šmihelu — Uganke, skrivalice in drugo — Rešitve.

Rešilci ugank.

Rešili so vse tri: Kuselj M., Jenko Stanislav, Frank Dušan,
Pirkmajer Bojan, Rožanec Matija, Tomšič Zlatko, Mevlja Miran, Sen-
čur Radko, Kavčič Jože, Kastelic Jože, Goli Franc, Pavlin Janez,
Gosar Peter, Est Mladen, Sili Miloš, Kralj Silvo, Markelj Dušan, Pre-
peluh Janezek, Škof Viktor, Čestnik Slavko, Šimenc Ivan, Holozan
Franc, Podreberšek Jakob, Bivic Slavko, Kralj Bogomir, Simončič
Janez, Lenarčič Drago, Kavčič Avgust, Šusteršič Mirko, Jörg Viktor,
Lipovec Filip, Adamič Franc, Perat Anton, vsi iz Ljubljane; Šumi
Hilda, Černelc Janja, Kolenc Irma, Stropnik Margareta, Jezernik
Franciška, Kavčič Vida, Podjaveršek Amalija, Kuper Zalika, Vodo-
plavec Ljudmila, Knez Marija, Mravljak Julijana, Zupan Silva, Za-
bukovšek Nada, Pirnat Angela, Vrabič Marija, Ropas Evgenija,
Rajh Stanislava, Brečko Angela, Knez Minka, Novačan An-
gela, Lahotar Berta, Goleš Cecilija, Javornik Marija, Pojavnik Mi-
haela, Pecovnik Zdenka, Gaber Ana, Sotovšek Ivana, Agreš Slavka,
Arzenšek Milica, Gaber Pavla, vse iz Celja; Popit Angela iz Otav
pri Sv. Vidu; Pavlovič Franc, Vrolih Franc iz St. Vida n. Lj.; Jug
Zlatica iz Studencev pri Mariboru; samo dve: Pučko Štefka, Ku-
kovec Anica od Sv. Trojice v Slovenskih goricah; Nosan Iva iz Go-
riče vasi pri Ribnici.

Izrebrana je bila Rajh Stanislava iz Celja.

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1931/32
Din 20, Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripraviški dom« v Ljubljani. Urednik in izda-
jatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1.
Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na Uredništvo Vrtca in
Angelčka v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino
sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (Vinko Lavrič) v
Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Čekovni račun uprave ima
štev. 10.470. — Za Jugoslov. tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Bazilka Pregelj:

Vasku!

*Angelček mali na grobu sedi,
solze teko mu iz sinjih oči.*

*On se za Vaskotom mojim solzi,
ki na svetu pri mami več ni.*

*V enček, prav lep mu na križec daje
iz rožic prenežnih, ki bele so vse.*

*Angelček mali na grobu sedi
solze teko mu iz sinjih oči.*

Bazilka! Prav, le korajžo! Pa ni kak Tvoj najbližnji sorodnik prav nič imel svojih prstov vmes? — Upam, da ne!

NOVEMBER ♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1931/1932

Mirko Kunčič:

Lučca na oknu premišljuje.

*Bela lučca v črno noč
gleda, premišljuje.*

*»Kaj so mamine oči?
Žalost v srcu kljuje ...*

*Pa nad njo se rožmarin
nagne božajoče:*

*»Joj, ne veš? Za njimi mala
Dorica se joče!«*

*Dve utrnili z višin
sta se zvezdi zlati.*

*Lučco je obšel spomin:
Dorica in mati — — —!*

*Kaj so mamine oči —
grenko je spoznala:*

*Joj, saj jim je tisto noč
v smrtni boj sijala ...*

Danilo Gorinšek:

Če še njo . . .

Ob grobeh so tlele lučke —
hladna sapa je zavela,
lučke vse je ugasnila,
ena le je še brlela.

V grob sem nade vse pospremil,
ena le je še ostala:
ob grobeh vseh mojih upov
moja mati je jokala.

Če še njo — edino bitje
smrt s seboj pod rušo vzame,
moj Bog, moj Bog, kaj ostane
potlej na tem svetu zame?

Danilo Gorinšek:

Bridke ure . . .

Bridke ure so žoljenja,
polne muke in trpljenja,
ali bolj ko nas tiščijo,
bolj nam duše zjeklenijo.

Strah me je le ure ene
— nje, moj Bog, obvaruj menet —,
ko na vekomaj zaspati
morala bo moja mati.

Larin:

Radio.

Človek bi rekel, da je ves oktober posvečen sv. Cerkvi; v njem praznujemo posvečevanje cerkva, kjer se tako rekoč vsak dan zbira katoliška Cerkev v malem, se spominjamo one velike naloge Gospodove: »Pojdite po vsem svetu, učite vse narode...« — misijonska nedelja, zadnja nedelja pa je posvečena Kralju Kristusu, ki je ustanovil sv. Cerkev, jo širi in vlada.

Pa kadar slišimo besedo »Cerkev«, mislimo le na tiste ljudi, ki danes, prav ta dan, žive v Kristusovem kraljestvu. Pa ni tako! Ta Cerkev je veliko večja, je brez mej, sega prav v nebesa in v vice. V nebesih so svetniki. Kdo pa so to? I, ljudje, ki so enkrat prav tako živeli na zemlji kakor vi, ljudje, ki so bili bogati, pa so vse razdali po besedah: »Karkoli ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili«, ljudje ubogi, ki so nosili z veseljem svoje uboštvo po zgledu betlehemskega reveža, ki »ni imel, kamor bi glavo položil«, ljudje nedolžni, ki si niso nikdar umazali duše s smrtnim grehom, ljudje, ki so gazili do grla v grehah, pa so se očistili v sv. spovedi, v kesanju in v junaški pokori, ljudje, ki so z radostjo in žrtvami izpolnjevali tisto lepo zapoved: »Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem.« Zato je čisto modro urejeno, da se vseh teh, ki so stopili pred Sodnika v svatovskem oblačilu, spomnimo kar na en dan, na praznik »Vseh svetnikov«. Pa morda prosimo zanje? O, ne! Njih prosimo, ki so že v večni sreči. Po molitvi smo združeni z njimi. Saj poznate radio. Brez žice gredo glasovi po vesoljni zemlji in smo po teh glasovih združeni z vsemi ljudmi po svetu. Molitev ne potrebuje prav nikake žice, pa vendar prodre prav v nebesa. In oni tam gori poznajo naše potrebe in želje in jih nosijo pred najboljšega Očeta.

Pa še nekje so oni, ki so bili tudi enkrat na zemlji kakor mi. V v i c a h! Oh, tam je pa žalostno! Trpljenje, trpljenje, trpljenje! Pa kaj trpe? Silno velike

bolečine. Najhujše jim je pa to, ker ne morejo še gledati Boga, ki ga nad vse ljubijo. Da bi si pa sami kaj skrajšali trpljenje, tega ne morejo. V nebesih jih je veliko, ki so tja prišli po ovinkih, skozi vice; ti gotovo prosijo Očeta zanje, so torej združeni z njimi zopet po radiu — molitvi. Pa mi smo dolžni zanje prositi. In da bi nanje ne pozabili, nas spomni sveta Cerkev s praznikom »Vseh vernih duš dan«. Glasovi naših molitev gredo do Očeta, misel naša gre pa do ubogih duš v vice. Zopet nas veže z njim radio — molitev.

S. Darina:

Prošnja k božji Mamici.

*Glej, cvetke svojega vrtilčka,
 poglej jih, božja Mamica,
 kako žare, kako bleste,
 kako vse k Tebi si žele.*

*O, sveta božja Vrtnarica,
 Ti čuvaj cvetje svojih gred,
 da dioja vihra ga ne zlomi,
 da ga ne ugrabi zlobni svet.*

*Marija, naših src Kraljica,
 dobrotno vselej varuj nas,
 da čiste in nedolžne k Tebi
 pridemo v nebeški kras.*

Kosmačeva Dorica.

Nikakor nočem trditi, da bi bila Kosmačeva Dorica kar cela porednica prve vrste. A prišli so vendar dnevi, ko je pokazala svetu svoj trmasti in jezni obrazek.

Tak dan je bil vselej, kadar je bilo treba varovati malega Tinčeta. Saj je imela Dorica svojega bratca zelo rada. Najrajši ga je imela takrat, ko so ga imeli v naročju mama. To je skakala okrog mame in okrog Tinčeta! Rada ga je imela tudi takrat, ko je Tinče prav sladko spaval. Če je bil fantek dobre volje, miren in potrpežljiv, je še tudi šlo za silo. Ali kadar je Tinček, zapel svojo neprav prijetno, jokajočo pesem, takrat je pa Dorici pošla vsa ljubezen. In če so

jo primorali, da je vseeno morala čuvati svojega bratca, pa se ji je obrazek pooblačil, šobica se je napela in strašno grdo je gledala izpod čela.

Dorica je bila lačna najmanj stokrat na dan. Zlasti, če je njeno oko zapazilo v omari belo, lepo zapečeno pogačo. Takrat je bila sploh lačna samo za pogačo. »Pogačo, pogačo, pogačo!« je govoril jeziček, je pripovedovalo oko, sploh vsa Dorica. Mama so ji ustregli prvič in drugič, mogoče še tretjič, potem pa ne več. In takrat je bila Dorica spet huda.

Kadar je sadje bogato obrodilo, je bila Dorica silno nevšečna. Samo brskala je po posodi in iskala je

najboljših češenj, samo napol je objedla hruško ali jabolko, pa je vrgla božji dar stran. Za to so jo samo malo pokregali, pa je bilo brž dosti; je že grdo gledala.

In pa v šoli. Seveda, kadar je dobro znala, takrat se ji je svetil obraz, iz oči se ji je bliskalo, vsa je bila kakor sam živ ogenj. Ali ti nesrečni učitelji in prav take učiteljice so prav dobro poznali, kdaj Dorica ne zna. Če je znala, se dostikrat še zmenili niso zanjo; kadar pa ni znala, takrat pa kar naprej: »Dorica! — No, Dorica Kosmačeva!« Kakor nalašč. Kdo bi ne bil pri takem postopanju užaljen? Kdo bi ne bil hud? Ali ni to krivično?

Takole je bilo z Dorico. Kako je pa z vami? Povejte, povejte! Ali pa rajši nikar. Če ne, bomo preveč zvedeli.

France Bevk:

Kozliček, jagnje in teliček.

Kavkaška narodna.

Živel je pastir, ki je gnal nekoč svojo čredo na pašo, a je na potu izgubil kozlička, jagnje in telička. Ko je nastala noč, so vsi trije sedli na pisano trato. V bližini pa so stanovali medved, volk in lisica.

Ponoči sta volk in medved poslala lisico k onim trem, naj izprosi košček mesa za večerjo.

Lisica je izpolnila naročilo, kozliček pa je odgovoril: »Mi sami bi vas radi prosili za kak grižljaj. Nocoj, ko sem iskal prenočišča za moja tovariša, je prišla k njima neka lisica. Morda je bil tudi volk, tega se ne spominjata več natančno. Raztrgala sta jo na kose in jo pojedla. Ostala je samo velika kost, katero sem pojedel jaz, ko sem se vrnil. Toda lačni smo še vedno. Le verjemi mi, lisica! Prisegam ti pri tvojem življenju, niti koščka nimamo več.«

Pri teh kozličkovih besedah je postala lisico groza in strah, že se je pričela umikati. Ko pa je kozliček nehal govoriti, je z velikimi skoki zbežala v bližnji gozd. Na svoja tovariša, medveda in volka, je čisto pozabila.

Ta dva sta dolgo čakala. Ko se pa lisica le ni vrnila, se je napotil volk k onim trem.

»Kaj pa ste vi?« jih je vprašal. »Ali ste morda kaka gospoda? Lisico sva poslala k vam, da bi dobila kaj za pod zob, zakaj ji niste ničesar dali?«

»Da, pravkar sem vas hotel za isto prositi,« je rekel kozliček. »Ko sem nocoj iskal prenočišča za moja prijatelja, je bil prišel k njima neki volk. Morda je bil tudi medved, ona dva se ne spominjata več natančno. In to žival sta na kosce raztrgala in jo pojedla. Le ena kost je ostala, ki sem jo pohrustal, ko sem se vrnil. Toda lačni smo še vsi prav pošteno. Volk! Pri tvojem življenju prisegam, niti koščka nimamo več.«

Volka je postalo pri teh kozličkovih besedah groza in strah, že se je začel umikati. Komaj pa je kozliček izgovoril, je z velikimi skoki zbežal v bližnji gozd. Na svojega tovariša, medveda, je popolnoma pozabil.

Ta je dolgo čakal. Ko lisice in volka le ni bilo, se je sam napotil k onim trem.

»Kaj se pa potepate tod okrog, kdo vam je dal pravico, da se tu nastanite?« je vprašal. »Svoja tovariša sem poslal k vam po košček mesa. Kje je meso in kje sta moja tovariša?«

»Jaz sem te hotel za isto prositi,« je odgovoril kozliček. »Nocoj, ko sem iskal primerne prenočišča zame in za moja tovariša, je bil prišel k njima neki medved. Morda pa je bil tudi volk. In ta dva sta ga na kosce raztrgala in požrla. Zame je ostala samo ena kost. Toda lačni smo še vsi skupaj.«

Medveda je bilo prav tako groza in strah kot prej volka in lisico. Storil je isto kot njegova tovariša, pobegnul je v gozd.

»Zdaj,« je rekel kozliček svojim tovarišema, »zdaj se bodo vsi trije srečali v gozdu. In ko bodo drug od drugega izvedeli, da smo jih nalagali, se bodo vrnili in nas bodo požrli. Dvignita se, pojdimo proč!«

Šli so v gozd in našli poševno drevo. Kozliček in jagnje sta splezala nanj, teliček pa ni mogel plezati, zato je sedel na prvo vejo.

Medtem so se dobili v gozdu lisica, volk in medved. Drug od drugega so izvedeli, kako so jih kozliček, jagnje in teliček potegnili za nos. Sklenili so, da poiščejo lažnike.

Najprej so šli na trato, na kateri so si bili oni trije postlali za noč, a niso jih našli. Nato so šli po sledu njihovih stopinj in prišli do poševnega drevesa.

Ko je teliček zagledal divje zveri, se je tako prestrašil, da je skoraj padel z veje. Kozliček pa je spoznal nevarnost in mu je zaklical:

»Ti, teliček, opravi z največjim, jaz bom zgrabil volka in ga raztrgal, a ti, jagnje, se spravi na lisico.«

Medved, volk in lisica so v resnici verjeli, da imajo te živali nadnaravno moč in so pobegnili globoko v gozd.

Kozliček, jagnje in teliček pa so mirno prenočili pod drevesom. Naslednjega jutra jih je iskal in našel pastir, ki jih je odgnal k svoji čredi.

Je-li res tako pobožen?

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Nekega dne se je na cesti neki avto skujal. Šofer pa še ni našel napake.

Gvidon si avto ogleda in šoferju reče, da se je najbrž pokvarilo to in to. In res je Gvidon uganil! Ko je šel nato dalje, je od veselja plesal.

Ali veste, kaj je včasih noč in dan tuhtal? Kako bi izdelal načrt za letalo, ki ga bo dal zgraditi in ga poklonil sv. očetu Piju XI., da se bo mogel voziti okoli Vatikana!

Zdaj pa še ve poslušajte, deklice!

Gvidon je imel še neko drugo veselje: veselje za vse, kar frči, za vse, kar se dviga. Saj me razumete, kajne? To veselje ga je nagibalo, da je proučeval žuželke. Oj, Gvidonove žuželke..., kako je ljubil te krilate živalce, zlasti metulje, kačje pastirje in murne! Murnčki so bili njegovi največji ljubljenci. Pravijo, da so mu tudi peli, če je hotel, kar pa more le malo kdo doseči.

Nikar pa ne mislite, da je Gvidon samo letal za metulji in jih potem nabadal na koščke plute.

Ne! Ampak Gvidon je svoje prijateljčke proučeval od blizu. Za novoletno darilo si je izprosil Fabrove knjige, ki popisujejo navade živalc in včasih vam je povedal o žuželkah take zanimive reči, da ste morali strmeti.

Gvidonova mamica še zdaj hrani zbirko žuželk, ki jo je on sam sestavil. Zdi se, da je živalce vselej najprej zadušil, preden jih je nabodel na bucko, da jih ne bi bolelo.

Taka je torej s stroji in žuželkami: te dve stvari sta bili njegovo največje veselje. In zakaj? Žuželke je ljubil zato, ker so znale letati, stroje pa zato, ker so ga lahko dvigali kvišku! Gvidon je čutil neko potrebo, da se dviga visoko, zelo visoko. Saj je sam povedal: »Na dvigala sem ves neumen, zato ker me nosijo kvišku«, ob drugi priliki pa je zopet rekel: »Rad bi bil lastovica«.

Ljubi Bog mu bo pomagal, da se bo dobri Gvidonček dvignil zelo visoko... Zdaj, ko ga že poznate,

vam bom pa povedal, kaj sta v njegovi duši napravila Jezušček in božja Mati... in kako je ta fantek, ki je ljubil stroje in murnčke, postal svetnik.

5. »Moja nebeška mamica.«

Dragi otroci, vaša mamica vam je že večkrat govorila o Materi božji. Povedala vam je, da je ona bila mama Jezusova, pa tudi vaša.

Gvidonove igrače.

Tudi Gvidonu je njegova mama to povedala, samo da jo je boljše umel ko vi; takoj je iznašel pristrčno besedo, da je z njo klical Mater božjo.

»Torej,« je rekel materi, »je Mati božja moja nebeška mati?«

»Da, srček, tvoja nebeška mati.«

Ko je nekoliko zrastel, je svojemu znanju o božji Materi dodal še en lep izraz. Rekel je:

»Moja nebeška mati je bolj dobra ko vse matere skupaj.«

Kako naj bi vam opisal Gvidonovo ljubežen do božje Matere? Ali se še spominjate, kako so ga nje-

govi starši zaobljubili, da ga bodo tri leta oblačili v modro in belo?

Prišlo je do pravega boja, ko so pretekla tri leta in so mu hoteli vzeti ljube barve Matere božje.

Obuti so mu hoteli rumene škornje.

»Nak,« se odreže Gvidon, »rumenih škornjev ne maram.« Ker ga je hišna še pregovarjala, jih je od jeze vrgel v kot.

»Toda, Gvidonček moj, saj boš Mater božjo v rumeni barvi prav tako ljubil kakor v beli!«

To ga je prepričalo. Kljub temu pa je bil sprehod zelo razburljiv; hotel je škornje kaznovati, ker so izpodrinili bele sandale, zato je nalašč stopal v luže in prišel domov ves blaten po nogah.

Ljubi otroček Matere božje nikoli ni pozabil na barve svoje nebeške mamice.

Hotel jih je imeti povsod okoli sebe.

»Zelo rad bi imel nož, toda ročaj mora biti moder.«

»Mamica, če boš kupila preramnice, naj bodo modre!«

Nekega dne mu je mama povedala veselo novico, da mu bo dala sobico, ki bo samo njegova.

»Joj!« vzklikne ves vesel, »potem jo pa daj modro poslikati, tudi preproga naj bo modra in zavesa naj bodo modre, rad bi imel samo modro ali pa belo.«

Prijazna Gvidonova sobica je še danes taka. Morda ste že tudi vi bili v njej, kajti mnogo otrok hodi tja kakor na božjo pot. Nahaja se v Rue Vital št. 37 v Parizu.

Ko stopimo vanjo, zapazimo na levi nizko omaro s predali, na njej je Gvidon imel svojo kapelico; tukaj je praznoval svoje šmarnice.

Ob postelji visi velika fotografija lurške dupline. Na obojih pri postelji visi molek za ponoči; kajti imel je dva, enega za podnevi in enega za ponoči.

Desno od okna stoji pisalnik, na njem kraljuje Naša Ljuba Gospa Rešiteljica, kakor jo je naslikal Hebert. Na nizki peči ali kaminu pa je ura, ki predstavlja Marijo na sedežu po slikarju Rafaelu.

Zdaj lahko sami vidite, kako je Gvidona obdajalo polno spominčkov na njegovo nebeško mamico.

(Dalje prih.)

Dragi Marijini otroci!

Zopet zveni Marijin zvonček in vabi otroška srca k nebeški Materi. Kako bi bila Marija vesela, če bi se slovenski otroci v čim večjem številu zbrali v njenem vrtcu, kjer je tako lepo poskrbljeno za mlade duše. Pa mnogih otrok kar ni mogoče privabiti. Morda se boje? Ali pa ne vedo, kaj je Marijin vrtec? Nekaterih tudi starši ne pustijo. Marijinega vrtca ne poznajo, pa ne dovolijo svojim otrokom, da bi se vanj vpisali.

Ali ne bo prav, če vam ob kratkem razložim namen in pomen Marijinega vrtca? Videli boste, kako je v vrtcu lepo, pa boste radi prišli. In staršem boste vse to povedali, pa vas bodo radi pustili.

Kaj je Marijin vrtec? Da vam prav razločno povem, bom rekel: Marijin vrtec je družba pridnih otrok, ki ljubijo Marijo in se ji za vselej posvetijo. Pridni otroci spadajo v Marijin vrtec, ne hudobni. Pa nikar ne mislite, da hočemo v Marijinem vrtcu imeti le svetnike. Kdo pa je svetnik? Saj smo vsi grešniki. Sveti apostol Janez pravi: »Če kdo reče, da nima greha, sam sebe vara in resnice ni v njem.« Svetniki moramo šele postati. Prav k temu nam bo pa ravno Marijin vrtec pomagal. Če rečemo: V Marijin vrtec hočemo pridnih otrok — mislimo take, ki imajo dobro voljo in dobro srce. Taki bodo v Marijinem vrtcu prejeli mnogo milosti, da bodo ostali dobri, še več, da bodo vsak dan boljši.

Na kakšen način pa bomo napredovali v dobrem? Marijo bomo ljubili, Marijo bomo posnemali, Mariji v čast bomo peli, Mariji se bomo vsak dan posvetili, po Mariji bomo šli k Jezusu v nebesa. Ali ni to lepo?

Kdo ne bi ljubil Marije, ki je Jezusova in naša mati? Vsa je lepa, vsa je dobra, neizmerno nas ljubi. Zelo vas ljubijo vaši dobri starši, presrčno vas ljubijo vaše zlate matere — še bolj vas ljubi Marija. Pobožen mož, ki je Marijo zelo častil, je dejal: »Denimo vso ljubezen vseh mater skupaj. Kakor velik kres bi ta materinska ljubezen gorela in grela človeška srca. Pa Marijina ljubezen do nas je večja od tega plamena.« Kdor ne ljubi Marije, je čuden človek in slab kristjan. Verni Slovenci Marijo zelo ljubijo. Saj vedo, kako je dobro, če nas mati Marija vodi po življenjski poti. Če je Marija z nami, se nam ni treba bati sovražnikov. Marijin vrtec pa prav to hoče: da boste Marijo vedno bolj ljubili. Če bo Marija vaša dobra mati in vi njeni dobri otroci, potem boste ohranili čisto srce, potem boste vsak dan boljši, potem boste enkrat svetniki. Svetniki? Otroci, vsi moramo biti sveti, če hočemo priti v nebesa. »Nič nečistega ne pojde v nebeško kraljestvo.«

Zdaj že malo razumete, kaj je Marijin vrtec in kakšen je njegov namen. Morda se pa kateri le še boji, da bo v Marijinem vrtcu preveč dolgočasno. Ta strah je gotovo prazen. V Marijinem vrtcu je polno veselja. Kako bi tudi moglo biti dolgčas tam, kjer se zbirajo pridni otroci, ki nosijo polno veselja v svojih mladih srcih. V vrtcu pojemo, v vrtcu deklamiramo, v vrtcu se poigramo, v vrtcu pride to in ono, kar dobre otroke razveseli. Le ne bojte se, da bi v Marijinem vrtcu samo molili in se pusto držali. Tudi smejemo se v vrtcu in to prav iz srca. Veseli in zadovoljni pa so otroci Marijinega vrtca zato, ker dobro vedo, da ima tudi Marija dobre, vesele otroke iz srca rada. Pusto naj se drže tisti, ki nosijo smrtni greh v duši. Otroci, ki ljubijo Marijo, pa naj se vesele, saj je Marija »začetek našega veselja«.

Seveda pa bi ne bilo prav, če bi Marijin vrtec skrbel le za zabavo. Zato pri vsakem sestanku zapojemo sveto pesem; pri vsakem sestanku poslušamo kratek govor o Mariji in Jezusu, o svetnikih in božjih rečeh; pri vsakem sestanku pobožno molimo, da bomo pridni in stanovitni. In vsak mesec gremo k spovedi in k sv. obhajilu, ker vemo, da bomo z Jezusovo po-

močjo najlaglje dobri ostali. Mnogi otroci gredo še večkrat na mesec k sv. zakramentom, kar jim prinaša največji blagoslov. Ali ni vse to lepo in prav?

Kje se pa lahko prigrasite za Marijin vrtec? Gospoda kateheta povprašajte, pa vam bo vse povedal. *Le nič strahu in nič ne odlašajte!*

Marija vas vabi: »Zdaj torej, otroci, poslušajte me: *Blagor tistim, ki se drže mojih potov.*«

Vi pa, ki ste že člani Marijinega vrtca, sklenite ob branju teh vrstic, da boste Mariji vedno zvesti ostali. Le verujmo: Kdor Marijo ljubi in jo pobožno časti, ne bo pogubljen.

Mlada deklica je umirala. Pet let je bila v Marijini družbi, najprej v vrtcu, potem v kongregaciji. Nič se ni bala smrti, saj je bila dober Marijin otrok. Tolažila je jokajoče starše. Svojim prijateljicam, ki so prišle po slovo, pa je z veseljem govorila: »Držite se Marije! Pet let, ki sem jih preživela v družbi nebeške Matere, to je bil najlepši in najsrečnejši čas mojega življenja.«

Izročimo se Mariji tudi mi in iz srca jo prosimo:

»O Marija, vodi nas po nedolžni poti
in ob smrti pridi nam z Jezusom naproti.«

A. K.

Marijin vrtec pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Zelo lepo je bilo na jesensko kvatarno nedeljo, ko se je v naši romarski cerkvi končala slovesna tridnevnica v proslavo 500 letnice, kar stoji ta znamenita, veličastna cerkev. Sam presvitli gospod škof dr. Tomažič so imeli zadnjo pridigo in slovesno sv. mašo. Prejšnji popoldan pa je bil slovesni sprejem g. škofa. V imenu Marijinega vrtca jih je lepo pozdravila učenka štefka Pučkova. — Vsak mesec imamo sv. spoved, sv. obhajilo in shod z deklamacijami, s kako igrico in petjem. Vsakikrat je zelo lepo in že komaj čakamo, kedaj bomo zopet shod imeli. Letos imamo zelo veliko »Angelčkov«; skoraj 80 jih prihaja k nam. Vse dobre otroke po drugih Marijinih vrtcih lepo pozdravlja

Marijin vrtec pri Sv. Trojici v Slov. goricah.

Marijin vrtec v Šmihelu pri Novem mestu. Tudi v Šmihelu pri Novem mestu imamo že veliko let Marijin vrtec. Vsako prvo nedeljo se zberemo k shodu. Tukaj slišimo veliko lepega o naši nebeški vrtnarici Mariji. Zvemo pa tudi, kako moramo živeti, da pridemo v nebesa. Komaj čakamo, da pride prva nedelja, da bomo zopet slišale kako lepo povestico o Mariji. Da bi bila le vsaka nedelja prva nedelja!

Tudi prvi petek v mesecu je naš dan. Na ta dan napolnimo šmihelsko farno cerkev že zgodaj zjutraj, smo pri sveti maši in prejmemo Jezusa v svoja srca. Prepevamo lepe Marijine pesmice, katerih so nas naučile v šoli naše dobre učiteljice čč. sestre. Po sveti maši hitimo domov k zajtrku in nato hitro v šolo. Daljne deklice pa prinesejo s seboj zajtrk in ostanejo kar v šoli.

Res lepo je v našem Marijinem vrtcu. 180 deklic, Marijinih cvetk, se zbira okrog svoje ljube nebeške mame Marije.

Uganke, skrivalice in drugo.

Zlogovnica.

(Janez Ložar, Ljubljana.)

Iz zlogov: ~~be~~, ~~če~~, ~~da~~, ~~e~~, ~~ga~~, ~~ja~~, ~~ka~~, ~~la~~, ~~li~~, ~~lo~~, ~~ma~~, ~~na~~, ~~me~~, ~~na~~, ~~no~~, ~~nos~~, ~~o~~, ~~o~~, ~~ob~~, ~~te~~, ~~ter~~, ~~ve~~, ~~več~~ sestavi 10 besed tegale pomena: gora v zasedenem ozemlju, prikuha, slovensko mesto v Italiji, apostol, kovan denar, gospodinjska priprava, drevo, megla, gibanje zraka, prerok. Začetne črke povedo pregovor.

Pesem.

(Janez Ložar, Ljubljana.)

N d J o L m N b J
 r D a D n I i D l
 A i E z J a A n E
 j E s O o L s E v
 Š o S j U o Š k S
 r D i M p l r D e
 l l O i B l I i O

Dobiš tri verze iz Pregljeve »Pesmi Makabejskih bratov«.

Ubožec.
(Jos. Armič, Celje.)

*Bogu pomagaj,
kajor ubožcu kaj
daruje!*

Glej
notranji
krog!

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista
— v prihodnji številki.

Rešitve iz 1.-2. številke.

Šaljivka.

Ko se srečata, sta oba enako oddaljena od Ljubljane.

Cerkev na gori.

Vzemi po eno črko iz prve in po eno črko iz druge
vrste najprej nad sliko, potem še pod njo:

Z višave zelene je cerkvica bela
prijazno v dolinski odsevala cvet.

Otrok.

Odberi po eno črko na desni, na levi in spodaj in
dobiš:

Mladina brez rdečih lic
je pomlad brez cvetlic.